

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 octombrie

Seria I, Anul XXIII, Nr. 4 (312), 2019

NOUA BISERICĂ DIN TINCA

Din sumar:

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus* - pag. 3; Casa Memorială Iuliu Maniu a fost inaugurată - pag. 8-9; Simpozionul: "Universitatea Babeș-Bolay la 100 de ani - trecut, prezent și viitor" - pag. 14; Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc pentru a III-a Zi Mondială a Săracilor, 17 noiembrie 2019 - pag. 16-18.

Episcopii Catolici din România duc mai departe îndemnul Papei Francisc: Să mergem împreună!

Episcopii romano-catolici și greco-catolici din țara noastră, reuniți în aceste zile în sesiunea de toamnă a Conferinței Episcopilor din România (CER), au evaluat ecurile istorice vizite a Sfântului Părinte Papa Francisc ca și modalitățile de a fructifica cât mai mult prezența și învățătura Papei la noi, în România. Întâlnirea a avut loc la Baia Mare, în zilele de 25-27 septembrie 2019, fiind găzduită de Episcopia Greco-Catolică de Maramureș. La această sesiune de lucru a participat pentru întâia oară și noul Episcop de Iași, Excelența Sa Mons. Iosif Păuleț.

Nunțiul Apostolic în România, Mons. Miguel Maury Buendía, a luat parte la deschiderea lucrărilor și la Sfânta Liturghie inaugurală în biserica parohială greco-catolică Sfânta Maria din localitate, împărțind tuturor binecuvântarea apostolică. Împreună cu ierarhii locali, Nunțiul a remarcat aprecierea unanimă de care s-a bucurat vizita Papei Francisc în România, ca și modul pozitiv în care Sfântul Părinte a vorbit în mai multe

rânduri despre călătoria sa apostolică în țara noastră. La această sesiune plenară, Ierarhii au fost informați de stadiul pregătirilor pentru Congresul Euharistic Internațional de la Budapesta din 13-20 septembrie 2020 de către o delegație condusă de PS Gábor Mohos – Episcop auxiliar de Esztergom-Budapesta și pr. dr. Kornél Fábry – secretar general al Congresului. Mai multe grupuri din toate Diecezele și Eparhiile noastre vor participa la evenimentele programate în țara vecină cu ocazia acestui eveniment de importanță mondială.

Mons. Aurel, Episcop Auxiliar de Iași, a fost ales să fie delegatul Conferinței Episcopilor din România pentru credincioșii romano-catolici de limbă română aflați în străinătate, fiind însărcinat să ia contact cu episcopii unde aceștia se află și să vină în întâmpinarea necesităților lor spirituale. Pe de altă parte, Mons. Iosif Păuleț a preluat conducerea Comisiilor pentru Migranți și pentru Vocații. În cadrul sesiunilor de lucru, Episcopii au discutat și alte chestiuni cum ar fi: pregătirea pentru primirea Sacramentelor și celebrarea acestora, Luna Misionară Extraordinară – octombrie 2019, predarea orei de religie și Olimpiadele de Religie Catolică, proiectele Radio Maria, inițiativele Papei Francisc pentru o economie mai dreaptă și pentru educație, legăturile cu Conferințele Episcopale din alte țări.

Episcopii au stabilit ca următoarea sesiune plenară a CER să aibă loc în perioada 18-20 mai 2020, la Timișoara, găzduită de Episcopia Romano-Catolică. Conferința Episcopilor din România se întrunește de două ori pe an și îi reunește pe toți episcopii romano-catolici și greco-catolici din România și exprimă unitatea Bisericii locale și comuniunea cu Urmașul lui Petru, Sfântul Părinte Papa.

Pr. **Francisc Ungureanu**, secretar general CER

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Mihaela Caba, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Măsura credinței este slujirea

6.10.2019

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Pagina evanghelică de astăzi (cf. Lc 17,5-10) prezintă tema credinței, introdusă de întrebarea discipolilor: „Mărește în noi credința!” (v. 6). O rugăciune frumoasă, pe care noi ar trebui să o spunem mult în timpul zilei: „Doamne, mărește în mine credința!” Isus răspunde cu două imagini: grăunțele de muștar și slujitorul disponibil. „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați spune sicomorului acestuia: «Dezrădăcinează-te și plantează-te în mare!» și v-ar asculta” (v. 6). Sicomorul este un copac robust, bine înrădăcinat în pământ și rezistent la vânturi. Așadar, Isus vrea să înțelegem că credința, chiar dacă e mică, poate să aibă forța de a dezrădăcina chiar și un sicomor. Și apoi să îl transplanteze în mare, care este ceva și mai improbabil: însă nimic nu îi este imposibil pentru cel care are credință, pentru că nu se încrede în forțele proprii, ci în Dumnezeu, care poate totul.

Credința comparabilă cu grăunțele de muștar este o credință care nu este mândră și sigură de sine; nu se prefacă că este aceea a unui mare credincios făcând uneori diferite figuri! Este o credință care în umilința sa simte o mare nevoie de Dumnezeu și în micime se abandonează cu încredere deplină Lui. Este credința care ne dă capacitatea de a privi cu speranță evenimentele alterne ale vieții, care ne ajută să acceptăm și înfrângerile, suferințele, având conștiința că răul nu are niciodată, nu va avea niciodată, ultimul cuvânt.

Cum putem să înțelegem dacă avem cu adevărat credință, adică dacă credința noastră, deși mică, este genuină, curată, sinceră? Ne explică Isus indicând care este măsura credinței: slujirea. Și face aceasta cu o parabolă care la primul impact este un pic descumpănitoare, pentru că prezintă figura unui stăpân prepotent și indiferent. Dar tocmai acest mod de a face al stăpânului evidențiază ceea ce este adevăratul centru al parabolei, adică atitudinea de disponibilitate a slujitorului. Isus vrea să spună că așa este omul de credință față de Dumnezeu: se încredințează complet voinței sale, fără calcule sau pretexte.

Această atitudine față de Dumnezeu se reflectă și în modul de a se comporta în comunitate: se reflectă în bucuria de a fi unii în slujba altora, găsind deja în asta propria răsplată și nu în recunoașterile și în câștigurile care pot să derive. Este ceea ce învață Isus la sfârșitul acestei relatări: „Tot așa și voi, când faceți toate cele care vă sunt poruncite, spuneți: «Suntem servitori inutili, am făcut ceea ce eram dator să facem»” (v. 10). Slujitori nefolositori, adică fără pretenții de ni se mulțumi, fără revendicări. „Suntem slujitori nefolositori” este o expresie de umilință, disponibilitate care face așa de mult bine Bisericii și amintește de atitudinea corectă pentru a lucra

în ea: slujirea umilă, de care ne-a dat exemplu Isus, spălând picioarele discipolilor (cf. In 13,3-17).

Fecioara Maria, femeie de credință, să ne ajute să mergem pe acest drum. Ne adresăm ei în ajutul sărbătorii Sfintei Fecioare Maria a Rozariului, în comuniune cu credincioșii adunați la Pompei pentru tradiționala Implorare.

După Angelus, Sfântul Părinte a spus următoarele:

Iubiți frați și surori!

S-a încheiat de puțin timp, în Bazilica San Pietro, celebrarea euharistică prin care am început Adunarea Specială a Sinodului Episcopilor pentru Regiunea Panamazoniană. Timp de trei săptămâni, Părinții sinodali, reuniți în jurul Succesorului lui Petru, vor reflecta asupra misiunii Bisericii în Amazonia, asupra evanghelizării și asupra promovării unei ecologii integrale. Vă cer să însoțiți cu rugăciunea acest eveniment eclezial, pentru ca să fie trăit în comuniune fraternă și în docilitate față de Duhul Sfânt, care arată mereu căile pentru mărturia Evangheliei.

Vă mulțumesc vouă tuturor pelerini care ați venit numeroși din Italia și din atâtea părți ale lumii. Salut credincioșii din Heidelberg, Germania, și din Rozlazi-no, Polonia; studenții din Dilingen, tot Germania, și cei de la Institutul Sfântul Alfons din Bella Vista, Argentina. Salut grupul din Fara Vicentino și Zugliano, familiile din Alta Val Tidone, pelerinii de la Castelli Romani care au făcut un marș pentru pace și cei din Camisano Vicentino veniți de-a lungul Via Francigena pentru o inițiativă de solidaritate.

Urez tuturor o duminică frumoasă. Și, vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine. Poftă bună și la revedere!

Cuvântul de învățătură al Excelenței Sale, Mons. Miguel Maury Buendia – Nunțiu Apostolic pentru România și Moldova, la Baia Mare

**Dragi frați Episcopi,
dragi frați și surori,**

Sunt foarte încântat să fiu astăzi la Baia Mare, la deschiderea lucrărilor sesiunii plene a Conferinței Episcopale Române.

Mulțumesc Excelenței Sale, Mons. Vasile Bizău, Episcop Eparhial al Maramureșului pentru amabila invitație de prezida această Liturghie. Salut pe Excelențele lor, Episcopii aici de față și pe toți cei care participă la această Sfântă Liturghie. În calitate de Nunțiu Apostolic, transmit tuturor salutul binecuvântat al Sfântului Părinte Papa Francisc, a cărei amintire a vizitei sale Apostolice în România este încă vie printre noi.

Prima lectură, luată din scrisoarea sfântului apostol Pavel către Filipeni ne vorbește despre experiențele potrivnice îndurate de apostolul neamurilor: el, prizonier pentru Cristos, acceptă închisoarea ca un mod de a vesti evanghelia și de a-i încuraja pe ceilalți să facă la fel. Ceea ce contează cu adevărat pentru Pavel este ca, Cristos să fie propovăduit. Știe că poate conta pe rugăciunile credincioșilor și pe ajutorul Domnului.

Fragmentul de astăzi al Evangheliei Sfântului Luca ne prezintă o controversă între Isus, cărturari și farisei. Aceștia sunt uimiți de faptul că ucenicii lui Ioan postesc și se roagă în timp ce ucenicii ai lui Isus mănâncă și beau. Isus, folosind imaginea nuntașilor, arată

că nu se poate ca fiii nunții să postească cât timp mirele este cu ei. Dimpotrivă, trebuie să sărbătorim și să ne bucurăm în prezența mirelui. Continuând, El explică, că vinul nou trebuie pus în burdufuri noi, dar că cei care îl apreciază pe cel vechi, nu doresc să îl guste pe cel nou.

Alaltăieri am avut o întâlnire de reflecție asupra recente vizite a Sfântului Părinte Papa Francisc în România, cu diverse persoane religioase și laici implicați în serviciul celor săraci. Unii au semnalat cum simpla prezență a Papei, cu aerul de sărbătoare și bucurie care îi cuprinde pe credincioși, a evanghelizat mai mult decât multele predici de rutină și plictisitoare. Și pe noi trebuie să ne intereseze doar atât: Cristos să fie propovăduit, cum a fost și în cazul celor șapte Episcopi martiri greco-catolici. După cum bine știm, la nunta din Cana Galileii, s-a terminat vinul și pentru a salva imaginea mirilor, mama lui Isus le-a spus servitorilor: Faceți tot ce vă va spune El!

Să încredințăm acum mijlocirii materne a Sfintei Fecioare lucrările din aceste zile ale Conferinței Episcopale pentru ca Episcopii, dar și noi, să ne dispunem să primim și să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu, care mereu ne reînnoiește și ne umple de adevărata bucurie. Amin!

www.episcopiamm.ro

Ziua Mondială a Migrantului și Refugiatului

În Catedrala Sfântul Nicolae din Oradea a fost celebrată Ziua Mondială a Migrantului și Refugiatului alături de întreaga Biserică Catolică. Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a fost celebrată de către Preasfințitul Părinte Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, alături de părintele Mihai Vătămănelu și un sobor de preoți.

În cuvântul de învățătură, Preasfinția Sa a subliniat cât de bine este să „facem celui de lângă precum ceea ce am dori să ne facă ei nouă”. Referitor la Ziua Mondială a Migrantului și Refugiatului, ierarhul a amintit în cifre datele statistice la nivel mondial despre refugiați și migranți precum și cauzele pentru care acești oameni sunt nevoiți să-și părăsească casa, țara.

Propunând această temă, papa Francisc vrea să sublinieze faptul că apelurile sale repetate în favoarea migrațiilor, refugiaților, evacuaților și victimelor traficului de persoane trebuie înțelese în cadrul preocupărilor profunde ale Bisericii pentru toți locuitorii din periferiile existenței. Cel înfometat, cel însetat, străinul, cel gol, cel bolnav și cel închis care bate la ușa noastră este însuși Isus, care cere să fie întâlnit și asistat.

La finalul Sfintei Liturghii, cu ocazia deschiderii anului AGRU, domnul Valeriu Domuța, președintele AGRU Eparhial Oradea, a prezentat credincioșilor misiunea acestei Asociații precum și noile proiecte care se doresc a fi implementate:

- încurajarea elevilor pentru a participa la olimpiadele școlare la materia religie greco-catolică prin organizarea unor clase de excelență în vederea pregătirii pentru concurs și organizarea unei festivități de premiere după etapa județeană a acestuia.

- organizarea unui simpozion științific pentru tineri în data de 15.04.2020.

- construirea unui camping la Stana de Vale, care să poată găzdui grupuri de până la 30 de persoane, oferind astfel protopopiatelor și asociațiilor din eparhie posibilitatea de a organiza în vacanța de vara tabere cu costuri minime;

- organizarea unei școli de vară în luna iulie 2020 pentru copiii din comunitatea noastră, astfel încât aceștia să aibă posibilitatea de a-și petrece timpul într-un mediu plăcut și sigur în perioada în care părinții sunt la serviciu;

- organizarea de pelerinaje
- participarea activă la Săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor în anul 2020;

- organizarea de adorații euharistice și formarea unui grup care să participe la Congresul Euharistic de la Budapesta din anul 2020;

- organizarea unui grup de voluntari care prin prezența lor în Catedrală să permită extindere programului zilnic în care Catedrala Sf. Nicolae este deschisă publicului.

Scrisoarea Preasfinției Sale Virgil Bercea cu ocazia Zilei Mondiale a Migrantului și Refugiatului

Preacucernici Părinți, Iubiți credincioși,

În data de 29 septembrie 2019 vom celebra împreună cu întreaga Biserică Ziua Mondială a Migrantului și a Refugiatului.

În mesajul transmis cu această ocazie Sfântul Părinte Papa Francisc rezumă în patru cuvinte misiunea Bisericii față de toți locuitorii din periferiile existențiale: a primi, a proteja, a promova și a integra.

Cu scopul de a favoriza o celebrare mai bogată și deplină a acestei zile, Oficiul pentru pastorația Migranților și Refugiaților, din Cadrul Conferinței Episcopale din România, ne invită să ne unim cu Sfântul

Părinte și cu Biserica întreagă, în a sensibiliza societatea cu privire la acești frați și mai vulnerabili, care sunt prezenți printre noi sau prin lumea întreagă.

În acest sens, duminică 29 septembrie 2019, în toate parohiile și filiile Episcopiei Greco-Catolice de Oradea, se va recita Rugăciunea pentru ziua mondială a migrantului și refugiatului.

Vă mulțumesc.

Domnul să vă binecuvânteze, iar Maica Sfântă să vă ocrotească.

† **Virgil BERCEA**
Episcop

Români la Ziua Mondială a Migrantului și Refugiatului - 2019 - în Piața „Sfântul Petru”

„Suntem pelerini și venim astăzi aici, de pe multe continente și orașe. Noi suntem misiionarii Domnului, și ducem mai departe Cuvântul și mesajul său” (din cântecul de introducere): cu aceste cuvinte a început duminică, 29 septembrie 2019, Sfânta Liturghie celebrată de Papa Francisc în Piața „Sfântul Petru” din Roma, cu ocazia celei de a 105-a Zi mondiale a migrantului și refugiatului, celebrată împreună cu cardinali, episcopi, preoți și pelerini din lumea întreagă. Din partea Episcopiei Greco-Catolice de Oradea a participat pr. Olimpiu

Todorean, președinte al Asociației Caritas Eparhial Oradea. De asemenea, din cadrul Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică au fost prezenți pr. Dumitru Cristian Crișan, vizitator apostolic pentru credincioșii greco-catolici români din Europa occidentală, și pr. Daniel Paul Vereș, rector al Bisericii „Santissimo Salvatore alle Coppelle” din Roma, a comunității greco-catolice române din Cetatea Eternă. Împreună cu ei, au luat parte studenți teologi de la Colegiu „Pio Romeno” din Roma și credincioși români aflați la muncă în Italia.

La dorința Sfântului Părinte, care pus celebrarea Sfintei Liturghii de duminică sub motoul „Nu este vorba doar despre imigranți”, pentru Ziua mondială a migrantului și refugiatului 2019, Conferința Episcopală Italiană a invitat nu doar străinii și organizațiile care îi însoțesc pe aceștia în Italia, ci pe toți cei care se simt interpelați de cuvintele Suveranului Pontif. Totodată a fost lansată și invitația ca fiecare preot, acolo unde se află, să celebreze, în comuniune cu Roma această Zi Mondială a refugiatului și migrantului.

Aceasta pentru că, așa cum a subliniat chiar Sfântul Părinte în predica sa duminică, făcând referire la Psalmul responsorial al celebrării euharistice, „categoriile care sunt vulnerabile și adesea uitate și expuse la abuzuri: străinii, văduvele, orfanii, sunt oamenii fără drepturi, excluși, dar pentru care Domnul are o particulară atenție. De aceea Domnul ne cere o atenție specială față de ei”:

„Nu este vorba numai de străini este vorba toți locuitorii periferiilor existențiale care, împreună cu migranții și refugiații, sunt victime ale culturii rebutului. Domnul ne cere să punem în practică iubirea față de ei; ne cere să restaurăm umanitatea lor, împreună cu umanitatea noastră, fără a-l exclude pe vreunul, fără a

lăsa afară pe nimeni”: a spus Papa Francisc cu ocazia Zilei mondiale a migrantului și a refugiatului din acest an, subliniind că: „Nu putem să nu plângem! Nu putem să nu reacționăm!” (Vatican News România).

Celebrarea euharistică cu prilejul celei de a 105-a Zi mondiale a migrantului și refugiatului, s-a încheiat cu rugăciunea „Îngerul Domnului”, la finalul căreia Papa Francisc a dezvelit în Piața „Sfântul Petru” din Vatican un monument artistic dedicat migranților și refugiaților:

„Am vrut această operă artistică aici, în Piața San Pietro, ca să amintească tuturor provocarea Evangheliiei cu privire la ospitalitate”, a subliniat Sfântul Părinte.

Mihaela CABA

Întâlnirea Comisiei pentru Pastorația Tineretului

În perioada 16-18 septembrie 2019, Comisia pentru Pastorația Tineretului din cadrul Conferinței Episcopilor Catolici din România s-a reunit în sesiunea de toamnă la Băile-Felix. Gazda acestei întâlniri a fost Episcopia Română Unită cu Roma Greco-Catolică de Oradea, prin intermediul biroului pastoral.

Lucrările au fost coordonate de pr. Felix Roca, responsabilul comisiei. Sesiunile de lucru au fost deschise de o reflecție asupra exortației apostolice post-sinodale „Christus vivit”. A urmat prezentarea celui de-al XI-lea Forum Internațional al Tinerilor, ce a avut loc la Sassone, Roma, în perioada 19-22 iunie 2019. Discuțiile au continuat pe marginea temelor prevăzute de ordinea de zi: itinerarul pastoral al Zilelor Mondiale ale Tineretului pentru anii 2020-2022, simpozionul despre tineri ce va avea loc la Cracovia în anul 2020, perspectivele Întâlnirii Naționale a Tineretului Catolic din România din anul 2021, grija față de destinatarii activităților organizate de către oficiile diecezane și eparhiale pentru tineret, sursele de finanțare ale comisiei.

Preasfințitul László Böcskei, Episcop romano-catolic de Oradea, a participat la o parte din lucrări manifestându-și aprecierea pentru munca desfășurată

de responsabili în propriile episcopii și încurajându-i să continue cu entuziasm slujirea tinerilor. Preasfinția Sa a prezidat și Sfânta Liturghie din ziua de miercuri, 17 septembrie 2019, celebrată în biserica „Coborârea Sfântului Spirit” din Băile-Felix. La finalul acestei celebrări, părintele Mihai Vătămănelu OFMConv, Vicar general al Episcopiei Române Unite cu Roma Greco-Catolică de Oradea, i-a salutat pe participanți și a transmis prețuirea și susținerea Preasfințitului Virgil Bercea.

Următoarea sesiune a Comisiei pentru Pastorația Tineretului din cadrul Conferinței Episcopilor Catolici din România va avea loc în perioada 9-11 martie 2020 și va fi găzduită de Episcopia Romano-Catolică de Iași.

Pr. Felix ROCA

Întrunirea protopopială a Reuniunii Mariane

Duminică, 13 octombrie 2019, Biserica „Sfinții Trei Ierarhi” din Beiuș a găzduit Întrunirea Protopopială a Reuniunii Mariane. Evenimentul a fost organizat și găzduit de grupul parohial al Reuniunii, aflat sub coordonarea președintei Sabou Aneta.

În deschidere, Părintele protopop Zorel Zima a salutat prezența numeroasă a membrilor Reuniunii, mulțumind pentru aportul acestora la pastorația parohială și la proiectele social-culturale, respectiv darul neprețuit al rugăciunii. A îndemnat la redescoperirea Maicii Domnului ca model pentru fiicele și fiii ei din cadrul Reuniunii.

Între cei prezenți, marianiști sosiți din parohiile protopopiatului (Ștei, Pocola, Grădinari, Drăgoteni, Prisaca, Petrani, Beiuș) au fost și reprezentanți ai conducerii la nivel eparhial al Reuniunii Mariane: părintele Dobrata Vasile, asistentul spiritual, Florica Omilescu, vicepreședinta RM, Mirela Filimon, Aurica Ban.

Părintele Dobrata a prezentat o meditație cu tema Misterul Mariei, ministerul marianistului, urmat de un moment de împărtășire a propriilor experiențe. La rândul ei, profesoara Mirela Filimon a prezentat trăirile comunitare din cadrul întrunirilor marianiste parohiale, oferind exemple concrete din modul de desfășurare. Au intervenit și alți membri, precum Sabou Aneta, care a prezentat un plan marianist local, Darabaneanu Ioan, prezentând preocupări și angajamente locale. Au fost anunțați și noii candidați care vor fi primiți solemn cu ocazia primei sărbători mariane. Părintele Emil Ghiurcă, paroh de Ștei, a mulțumit marianiștilor pentru an-

gajamentul lor, în special pentru darul rugăciunii Rozarului zilnic, mai ales în această lună a Rozarului, și a amintit de Rozarul Misionar din 16 octombrie, invitând călduros pe cei prezenți la o recitare în comuniune.

La final, Pr Zorel a revenit cu o încurajare a preoților prezenți de a forma și asista reuniunile mariane parohiale care sunt un grup valoros de enoriași prin dăruire și rugăciune. A recomandat o actualizare a evidenței formațiunilor locale, o reconfirmare a statutului lor prin angajament și rugăciune, respectiv solicitarea întrunirilor parohiale lunare pentru comuniune, rugăciune, redescoperirea propriei identități și angajamente pastoral-sociale concrete.

Scopul acestei întruniri anuale este acela de a se oferi un moment de comuniune și fraternitate. Garda de onoare a Sfintei Fecioare Maria este un prețios dar pentru viața pastorală parohială.

Biroul de presă

Casa Memorială Iuliu Maniu a fost inaugurată

Într-o zi binecuvântată cu o vreme splendidă de toamnă, un act caritabil unic la nivel național a salvat o pagină de istorie națională. Sâmbătă, 12 octombrie, la Bădăcin a fost celebrată reapariția unui reper pe harta demnității românești.

Peste două mii de pelerini și-au îndreptat pașii spre Casa Maniu din Dealul Țarinei din Bădăcin, unde lucrările de salvare a imobilului au luat sfârșit, imobilul fiind transformat într-un loc memorial viu. Campania „Salvați istoria națională, salvați Casa lui Iuliu Maniu!” demarată în anul 2015 la inițiativa preotului greco-catolic Cristian Borz și-a atins obiectivul, grație generozității donatorilor. O dovadă că, atunci când este chemată să se implice în cauze nobile, atunci când statul nu își face datoria dintr-o revoltătoare nepăsare a celor care îl conduc, societatea civilă își face pe deplin și onorabil datoria.

Momentul inaugural a adus pe Dealul Țarinei o serie de invitați printre care dr. Ioan Boilă, strănepotul lui Iuliu Maniu, Ion-Andrei Gherasim, nepotul lui Ilie Lazăr, PS Vișil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, academicianul Emil Burzo (cel care a ridicat pe cheltuielile sale o statuie a lui Iuliu Maniu în Cluj), universitarul Ioan Bolovan, prorectorul Universității Babeș-Bolyai; o impresionantă delegație liberală în frunte cu președintele formațiunii, Ludovic Orban, europarlamentarul Rareș Bogdan, președintele Plus, Dacian Cioloș, primarul Oradiei, Ilie Bolojan, parlamentari (printre ei Florica Cherecheș și Gavrilă Ghilea), zeci de primari din Sălaj, Bihor, Satu Mare, Maramureș, Bistrița, Cluj. Bihoreni au fost, după localnici, cei mai numeroși – au participat zeci de elevi ai Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” din Oradea, ai Liceului „Don Orione”, dar și membrii Asociației Monarhiștilor Filiala Bihor, reprezentanți ai organizației foștilor deținuți politici etc.

Manifestările au debutat cu o slujbă de sfințire a Casei Memoriale și o slujbă de pomenire a lui Maniu, ambele oficiate de episcopul Virgil Bercea și un sobor de preoți.

„Unii spun despre Maniu că nu a fost prea credincios și nu prea mergea la biserică. Eu vin cu trei argumente. Unul, cât timp a fost avocatul Mitropoliei de la Blaj, aproximativ 20 de ani, aproape de fiecare dată când ieșea din casă era cu rozarul în mână, iar oamenii îi spuneau călugărul din Bădăcin. În plus, ca să dovedesc că totuși a fost credincios, în casa lor de la Bădăcin era o capelă și această capelă a fost refăcută. Iar al treilea argument care dovedește că avea o credință profundă este faptul că, la 28 de ani, la moartea soțului surorii lui, a luat-o pe ea și cei patru copii în grija sa. Răsplata sa a fost Sighetul și moartea sa martirică. Personal mi-a relatat cardinalul Alexandru Todea că Maniu a rămas cu aceeași demnitate în pușcărie și niciodată nu s-a încovoiat. Așa cum spune Gavrilă Ogoreanu, «Brazilii se

frâng, dar nu se îndoiesc». Maniu a fost un brad care a știut să-și păstreze demnitatea să trăiască pentru o idee, a știut ce înseamnă poporul român, limba română, a știut să respecte pe oricine indiferent de etnie sau religie. Ceea ce facem noi azi, în acest moment, restituim țării un loc care poate să rămână un simbol pentru toată România, poate să reprezinte un semn de toleranță dragoste și adevăr. Doar adevărul ne va face liberi” a spus episcopul Virgil Bercea.

În semn de prețuire a activității părintelui Cristian Borz, episcopul i-a înmănat Ordinul „Traian Valeriu Frentiu”, recent instituit de Episcopia Greco-Catolică de Oradea.

Strănepotul lui Maniu, dr. Ioan Boilă, a reușit să transmită celor prezenți din spiritul artizanului Marii Uniri. „Maniu a fost un glas al adevărului și dreptății. Este cel care a spus la Arad separarea totală a Transilvaniei, cel care a luat cuvântul la Alba Iulia, la 1 Decembrie. Dragii mei bădăcineni, primul meu gând unul de mulțumire către bunul Dumnezeu că nu i-a permis să îngenuncheze. Îi mulțumesc părintelui Borz care, prin dăruire și jertfă, a oprit dărâmarea casei. (...) Aici nu e vorba de îndreptarea unei cărămizi, ci de îndreptarea unei nedreptăți”, a spus Ioan Boilă.

Primarul Oradiei, Ilie Bolojan, a mulțumit Episcopiei Greco-Catolice și parohiei din Bădăcin pentru că „ne-a dat posibilitatea de a celebra centenarul cu demnitate, nu patriotard și găunos. De ce spun asta? Pentru că așa cum o casă sănătoasă stă pe fundație solidă, așa și o țară cu vigoare are rădăcini puternice. Nu putem face declarații legate de Centenar, așa cum din păcate a făcut lumea politică fără ca cei care au contribuit la România Mare să nu fie respectați. Păi dacă Casa lui Iuliu Maniu e praf și pulbere, mai putem sărbători Centenarul? Toți cei care au contribuit la refacerea Casei Maniu au făcut ca noi să sărbătorim azi Centenarul cu demnitate. Acest lucru este foarte important”, a spus primarul Oradiei. Edilul a adăugat apoi faptul că municipalitatea orădeană „a avut o contribuție, modestă (de fapt salvatoare pentru casă – n.r.) și se cuvine să le mulțumesc orădenilor, contribuabililor, care atunci când vor veni la Bădăcin, un cui, o grindă este din partea lor și este forma lor de respect pentru un om care a făcut ceva pentru România.”

„Sunt bucuros că pe axa de nord-vest a demnității noastre naționale s-a mai pus o bornă. Noi, cei care suntem în politică, cei care ne mai îndoim de ce trebuie să facem, când mai avem ezitări, ne ducem la Sighet, ne reculegem la Sighet, acolo au murit oamenii care au făcut România Mare. Venim la Sisești, la Vasile Lucaciu, ne oprim la Băsești, la Gheorghe Pop de Băsești, care și-a donat averea pentru copiii românilor din Ardeal, să poată învăța carte, și încheiem aici, la Iuliu Maniu, care și el a donat această casă Episcopiei Greco-Cato-

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

lice pentru folosința publică și pentru educația copiilor și gândiți-vă ce oameni politici am avut în vremea respectivă”, a punctat Ilie Bolojan.

Istoria zbuciumată a casei din Dealul Țarinei și perioada de reabilitare a ei a fost prezentată de preotul Cristian Borz. „Ioan Maniu a moștenit Dealul Țarinei de la părinții lui. În 1879, a fost construită o casă de vară. Aceasta avea numai două camere. Prin 1900, Clara Maniu, rămasă văduvă, a mai adăugat două camere, în șir, simetric cu cele două vechi. A închis cu sticlă veranda veche, a făcut veranda cea mare și încă una, mică și deschisă înspre sat. Iuliu Maniu iubea foarte mult casa din Dealul Țarinei, nu pentru «veniturile» lui de acolo ci pentru că era legat sufletește de locurile, de oamenii pe care îi avea acolo, cei vii și cei ce s-au dus. „La Bădăcin, spunea el, parcă și aerul este mai proaspăt. În liniștea grădinii lui uit greutățile zilnice, pentru că aici sunt cu adevărat acasă”. Ținea ca de la Dealul Țarinei să nu plece nimeni fără să fi fost servit cu ceva, reținut la masă, apoi să plece ducând ceva din bunătățile de acolo... În 1940, odată cu cedarea Ardealului, Maniu vedea pentru ultima dată Dealul Țarinei, satul și mormintele părinților săi. După arestarea lui Iuliu Maniu, în 1947, casa a fost transformată pe rând în depozit de îngrășăminte chimice, în 1960 era sediu de „gospodărie mixtă”; apoi a devenit „tabără pentru pionieri”; în anul 1982 se înființează „Căminul pentru copii cu handicap sever”. Azi, bătrânul conac, leagănul atâtor idei mântuitoare, vatră de armonie unde își aflau alinarea sufletele lovite de dureri, locul în care înaintașii noștri se întâlneau și hotărâu soarta acestui neam, și-a recăpătat strălucirea de odinioară”, a spus părintele Cristian Borz.

Acesta a mai amintit că este în lucru un „Jurnal de șantier” unde vor fi trecuți toți cei care au contribuit la salvarea Casei Memoriale. Suma totală investită în refacerea imobilului este de 250.000 de euro.

Și pentru că această casă nu este o simplă casă, ea va deveni un loc viu, deschis pelerinilor, dar și tinerilor, în așa fel încât Testamentul lui Iuliu Maniu să fie, în sfârșit, respectat pe deplin.

Biroul de presă

Sfințirea Capelei din Ortelec

În ziua de 7 octombrie 2019, când Biserica Catolică o sărbătorește pe Preasfânta Fecioară Maria, Regina Rozariului, în localitatea Zalău, cartierul Ortelec a avut loc sfințirea unei capele greco-catolice.

Prin bunăvoința, harul și binecuvântarea P.S. Virgil

Bercea, după o perioadă de 22 de ani de peregrinare în cadrul Ordinului Servi di Maria, din care 7 ani de misiune în Uganda, 2 ani în Ierusalim iar restul în Italia, fratele Cristin Maria Mărincean s-a întors în țară pentru a împlini voia Mântuitorului și a Patroanei Ordinului, Sfânta Fecioară Maria, pentru a-și oferi vocația și experiența semenilor din localitatea natală.

Un motiv nu mai puțin important al reîntoarcerii acasă a fost și dorința de a pune la dispoziția bisericii partea aferentă din moștenirea familiei pentru a se recupera o fărâmă de istorie. În casa devenită mănăstire au locuit doi înaintași de seamă ai Sălajului, străbuni ai familiei, preoți ai bisericii greco-catolice și patrioți ai acestui neam. Este vorba de Protopopul Teodor Pop care în urmă cu 142 de ani (13-15 mai 1877) împreună cu Gheorghe Pop de Băsești, Ioan Maniu, Emeric Pop, Vasile Pop, Gavril Trifu, Alexandru Costea și Valentin Pop au hotărât și realizat colectarea de ajutoare bănești și ofrande materiale pentru ajutorarea răniților români din război. Aceștia au redactat și o scrisoare către Alimpiu Barbuloviciu, vicarul protopopiatelor din Țara Silvaniei prin care l-au rugat să facă apel la toți preoții din subordine pentru împlinirea acestui deziderat. Cele 3 centre de colectare au fost: Zalău-Ortelec de către Teodor Pop (în casa care a avut loc actuala sfințire); Șimleu Silvaniei de către Maria Barbuloviciu; Cehu Silvaniei de către Elena Pop, fiica lui Gheorghe Pop de Băsești. (Paul Abrudan, *Acta Musei Porolissensis*, vol. 4, Zalau 1980, pag. 532-544)

Cel care a reconstruit casa din Ortelec, devenită acum capelă cu dependențe în slujba bisericii, a fost pr. Ionel Pereni, ginerele protopopului Teodor Pop care a avut marea onoare de a fi reprezentant delegat al Adunării Naționale de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918 din partea despărțământului Crasna al Astrei, având alături pe Traian Trufașiu, Eugen Boroș, Remus

Roșca, Cornel Oțiel și dr. Augustin Pinteș din cadrul Cercului Electoral Zalău. (Marin Pop, *Caiete Silvane*, iulie 2018)

Momentul de suflet de astăzi a beneficiat de participarea mai multor preoți din Vicariatul Silvaniei. Părintele Valer Părău, protopopul de Zalău, a fost delegat de P.S. Virgil Bercea pentru a duce la îndeplinire această misiune. Au participat preoții: Petru Peștean, paroh în Ortelec, pr. Florin Mureșan, pr. Daniel Bertean și pr. Alexandru Fiț din Zalău, pr. Florin Mărincean de la Șimleu Silvaniei, pr. Marius Matei de la Hereclean, pr. Nichita Orest de la Bocșa și Bobota și pr. Pop Vasile de la Chilioara. Au fost prezenți și un număr mare de credincioși veniți să susțină și să încurajeze această inițiativă.

Evenimentul a debutat cu sfințirea capelei urmată de Sfânta Liturghie și o agapă frățească. În cuvântul de învățătură pr. protopop Valer Părău i-a încurajat pe toți participanții la iertare, așa cum a făcut-o Isus cu femeia păcătoasă, la comuniune dar și la o dorință a fiecăruia de a crește în credință. Totodată i-a urât fratelui pr. Cristin Maria Mărincean o slujire rodnică sub patronajul Sfintei Fecioare Maria. Totodată a amintit și s-a rugat pentru ultimul locuitor al acestei case, Gherman Ioan (unchiu Nelu pentru toți), fiu de preot, care a fost un stâlp al parohiei greco-catolice din Ortelec.

Pr. Cristin Maria a mulțumit la rândul său pentru ocrotire și călăuzire Bunului Isus, Preasfintei Sale Mame, P.S. Virgil Bercea pentru bunătatea părintească, sfatul și înțelegerea ce i-a acordat-o, preoților prezenți și fiecărui credincios în parte care a participat la acest eveniment deosebit.

Agapa frățească a fost un moment de împărtășire, de comuniune și bucurie în care toți cei prezenți au mulțumit Domnului dar și Patroanei acestei capele, Sfânta Fecioară Maria, pentru harurile primite.

Pr. Florin MĂRINCEAN

Consacrarea bisericii parohiale din Tinca

Cu vrerea Tatălui, cu puterea Fiului și cu lucrarea Sfântului Spirit, Treimea cea de o ființă și nedespărțită, s-a sfințit această nouă biserică greco-catolică, cu hramul „Sfântul Anton de Padova” și „Fericiții Episcopi Greco-Catolici martiri”, în binecuvântata zi de 6 Octombrie, Duminica a XX-a după Rusalii, în Anul Domnului 2019. Zi binecuvântată nu numai pentru credincioșii din localitatea Tinca, jud. Bihor ci pentru întreaga Eparhie de Oradea, fapt dovedit prin prezența la eveniment a unui însemnat număr de credincioși, veniți și din depărtare, în ciuda vremii capricioase, pentru a participa și a da sens sărbătorii.

Arhiepiscopul a fost întâmpinat de soborul de preoți, în frunte cu vicarul general, părintele Mihai Vătămănelu OFMConv., a părintelui protopop de Holod Ioan Tătar, a părintelui paroh de Tinca Mihai Terec, de primarul comunei Tinca, ing. Teodor Coste, de comunitatea Seminarului Teologic din Oradea, care a și animat celebrările liturgice, de fanfara comunității baptiste din localitate, a corului Traian Moșoiu din Oradea și a credincioșilor prezenți.

Prima parte a evenimentului a fost dedicată Slujbei de consacrare a locașului de cult, urmând apoi Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, celebrată la altarul amenajat pe scena din curtea bisericii. Cele cinci momente principale care constituie ritualul de sfințire a bisericii sunt: procesiunea, sigilarea sfințelor moaște, spălarea și ungerea cu Sfântul și Marele Mir a Sfintei Mese a Altarului, îmbrăcarea Sfintei Mese și ungerea cu Sfântul și Marele Mir a bisericii.

În timpul Procesiunii în jurul Bisericii, pereții exteriori ai acesteia au fost unși cu Sfântul Mir și stropiți cu apă sfințită. La intrarea în Biserică, precum în noaptea de Paști, arhiepiscopul a făcut ritualul întâlnit și în noaptea de Paști, al celor trei bătăi în ușa bisericii, în urma căruia a intrat în biserică. Acest lucru reprezintă intrarea lui Cristos Regele și luarea în stăpânire a clădirii prin înfrângerea puterii diavolului.

Momentul următor s-a desfășurat în Sfântul Altar. Acolo, după ce a fost semnat și ștampilat de către arhiepiscopul, Hrisovul bisericii a fost introdus în Sfânta Masă, împreună cu moaștele Fericitului episcop martir Iuliu Cardinal Hossu, ale Fericitului episcop martir Valeriu Traian Frențiu, ale Fericitului episcop martir Ioan Bălan și ale Fericitului episcop martir Vasile Afenie. Cu ocazia consacrării bisericii din Tinca au fost primite din partea Fraților Minori Conventuali ai Provinciei italiene a Sfântului Anton de Padova moaștele Sfântului Anton de Padova, spre a fienerate de către credincioșii creștini.

A urmat apoi sigilarea Sfintei Mese în care au fost introduse Hrisovul și sfințele moaște și spălarea acesteia cu apă și săpun apoi cu apă de trandafir. Acest ritual mai este numit și botezul mesei altarului care este

curățată prin spălare și sfințită prin harul Sfântului Spirit, la fel ca la botez. După ce masa a fost ștersă și uscată, episcopul a uns-o cu Sfântul Mir, care a fost împrăștiat pe toată suprafața ei. S-au pus imaginile celor patru evangheliști în cele patru colțuri ale mesei iar apoi s-a așezat un acoperământ alb care s-a îmbibat cu Sfântul Mir. Acest veștmânt reprezintă giulgiul de înmormântare al Domnului și va rămâne pe Masa Sfântului Altar atâta timp cât va exista biserica. Pe-te acesta au fost puse alte acoperăminte ornate precum și obiectele sfințite necesare celebrării sfințelor taine: antimisul, Sfânta Evghelie, crucea, tabernacolul, sfeșnicele, și altele.

Momentul final al ritualului de consacrare a bisericii a fost ungerea pe interior a pereților acesteia cu Sfântul și marele Mir și stropirea cu apă sfințită. Același lucru a fost făcut și asupra iconostasului și a picturii murale.

Încheiată slujba de sfințire a bisericii, arhiepiscopul împreună cu preoții au ieșit din biserică în procesiune și s-au îndreptat spre altarul instalat în curtea bisericii pentru celebrarea Sfintei Liturghii. La finalul acesteia, părintele paroh de Tinca, Mihai Terec a primit Crucea pectorală pentru merite deosebite în parohia pe care o păstorește. Au luat apoi cuvântul primarul comunei Tinca care a adus mulțumiri Preasfințitului Virgil pentru prezență și pentru susținerea credincioșilor și a comunității pe care o cârmuiește. Părintele paroh a adus mulțumirile cuvenite celor care s-au implicat în organizarea evenimentului și în special în construcția bisericii.

Cu această ocazie, PS Virgil a acordat mai multe distincții. Mai mulți laici implicați în activitatea eclezială au primit Diploma Omagială „Fericiții Episcopi greco-catolici martiri” iar alții, cu merite deosebite, au primit Crucea Eparhială pentru laici.

La final, înainte agapa oferită de comunitatea din Tinca, cei prezenți s-au bucurat de frumoase momente muzicale susținute de fanfara comunității baptiste și de Corul Traian Moșoiu.

Discursul părintelui rector Anton Cioba la deschiderea anului universitar 2019-2020

**Preacucernice părinte decan,
Preacucernice părinte rector,
Domnilor directori de departament,
Stimați profesori,
Dragi studenți,
Iubiți seminariști,**

În Constituția pastorală privind Biserica în lumea contemporană: Gaudium et spes din 7 dec. 1965, vorbind despre condiția omului în lumea contemporană, se afirmă:

Biserica are îndatorirea permanentă de a cerceta semnele timpurilor și de a le interpreta în lumina evangheliei, astfel încât să poată răspunde, într-un mod adaptat fiecărei generații, la întrebările fără sfârșit ale oamenilor, asupra sensului vieții prezente și viitoare și asupra relației reciproce dintre ele. (Nr. 4)

Vorbind despre trăsăturile fundamentale ale lumii, părinții conciliari vorbesc despre transformările sociale și culturale ale societății provocate de schimbările rapide și profunde care se extind la întregul glob. De atunci au trecut 54 de ani, perioadă în care aceste schimbări s-au întâmplat și continuă să se întâmple cu o rapiditate din ce în ce mai mare.

Asistând la aceste schimbări ale societății, putem constata niște paradoxuri:

- neamul omenesc nu a avut la dispoziție niciodată atâtea bogății și resurse economice și cu toate acestea, cea mai mare parte a locuitorilor pământului trăiesc în sărăcie și analfabetism;

- niciodată oamenii nu au avut un simț al libertății ca acum, însă, în același timp apar din ce în ce mai multe forme de aservire socială și psihică;

- contemporanii noștri, chiar dacă reușesc adesea să discearnă valorile perene, nu reușesc să le armonizeze cu descoperirile recente. Marile descoperiri

științifice nu sunt puse întotdeauna în slujba omului, ba chiar mai mult, sunt folosite împotriva acestuia;

- ni se spune adesea că trăim în era comunicațiilor. Mijloacele de comunicare socială ne ajută să cunoaștem evenimentele în timp ce se desfășoară. Ne ajută să răspândim ideile și sentimentele extrem de rapid, creând astfel noi relații dar fără a dezvolta întotdeauna o maturizare corespunzătoare a persoanei și relații cu adevărat personale;

- rapiditatea desfășurării lucrurilor și transformarea mentalităților pun de multe ori sub semnul întrebării valorile moștenite, în special în rândul tinerilor care, adesea, nerăbdători sau nemulțumiți, ajung chiar să se revolte și, conștienți de propria importanță în viața socială, doresc să-și asume cât mai curând un rol în ea. Îi felicit pe cei care optează pentru a-și desăvârși studiile și formarea științifică și umană, în ciuda ispitelor societății care parcă îi împinge de la spate să-și caute un loc de muncă, de multe ori departe de familie, chiar la terminarea liceului!

- faptul că persoana umană în general nu mai este în centrul de interes al societății ci persoana individuală devine un fel de axis mundi, face să se piardă sensibilitatea omului de astăzi față de cei din jur;

- când vine vorba de valorile etice și creștine, de libertate, de adevăr, de pace, de normalitate, de binele comun... acestea sunt redefinite și interpretate în funcție de ce sens dorește să le dea un individ sau un grup ideologic. Sensul unor concepte sunt redefinite inclusiv de marile dicționare, parcă fără pic de rezerve.

Cu alte cuvinte, vedem o umanitate care vrea să fie autosuficientă și în care mulți consideră că se pot lipsi de Dumnezeu și că astfel pot trăi bine. Dar cu toate acestea vedem cum mulți par a fi condamnați să

(continuare în pag. 13)

Vizita membrilor L'Œuvre d'Orient la Oradea

Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, a fost în după amiaza zilei de marți gazda vizitei membrilor Asociației franceze L'Œuvre d'Orient, prezente în România cu ocazia unui pelerinaj în țara noastră.

Membrii Asociației conduși de către Monseniurul Pascal Gollnisch au vizitat prima dată Asociația „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril”, Asociație condusă de către părintele Alin Arendaș pentru copii cu probleme de autism, unde psihologi licențiați și formați în terapii specifice (Aba, Pecs, Logoterapie, Kinetoterapie) se ocupă de cei 26 de copii care frecventează Asociația.

Preasfinția Sa Virgil însoțit de părintele Antoniu Chifor, vicar responsabil cu preoții, doamna Antonia Nica, directorul Liceului „Iuliu Maniu”, părintele Ovidiu Duma, parohul Catedralei „Sfântul Nicolae” și

doamna Ramona Dragoș, responsabil al Asociației Zi-leos au întâmpinat oaspeții în fața Palatului Episcopal, unde le-a fost prezentat un scurt istoric, iar mai apoi au vizitat Catedrala și Liceul „Iuliu Maniu”.

Biroul de presă

(urmare din pag. 12)

înfrunte situații dramatice de vid existențial. Niciodată nu s-a întâlnit pe pământ atâta solitudine ca acum... în era comunicațiilor!

Recenta vizită la Blaj a Sfântului Părinte Papa Francisc și beatificarea de către Sanctitatea Sa a episcopilor noștri martiri, pune Biserica Greco-Catolică din România în situația de a medita la rolul pe care l-a avut de la începutul existenței sale pentru poporul român și nu numai.

Biserica, far al umanității, este nevoită să-și actualizeze potențialul și metodele pentru a ilumina din nou poporul lui Dumnezeu și societatea actuală, mai ales când forțele întunericului o pândesc din nou și vor să o devoreze dar, desigur, prin alte metode, folosind alte ideologii și mijloace.

Prin școlile pe care le are, Biserica Română Unită este un far care oferă copiilor și tinerilor o lumină proaspătă. Le oferă Adevărata Lumină a lui Cristos. Instrumentele bisericii, nu fără a se consuma, se străduiesc să se ridice la înălțimea înaintașilor, chiar dacă numărul acestora este modest. Dar noi știm că atunci când îl avem pe Dumnezeu, suntem întotdeauna în majoritate.

Am putea să ne speriem văzând că numărul vocațiilor la Sfânta preoție și la viața consacrată scade de la an la an, dar probabil că înainte de a ne speria ar trebui să ne trezim la realitate și să ne întoarcem la evanghelie.

Înainte de a ne speria ar trebui să avem încredere în Domnul și să-L rugăm să cheme lucrători în secerișul Său, deoarece este mult.

Înainte de a ne speria, poate ar trebui să ne recâștigăm speranța, acea speranță care i-a ținut treji pe fericiții episcopi martiri prin celulele întunecate și friguroase. Speranța că Biserica Greco-Catolică, iubită de

Domnul, nu va fi lăsată să moară, cum nu a fost lăsată să moară nici în catacombe. Mai mult chiar, Domnul a scos-o la lumină mult mai bogată decât era înainte.

Dumnezeu continuă să lucreze în și prin Biserica noastră iar faptul noi credem în cuvintele evangheliei „... nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția...” (Lc. 12,32) este un semn de putere și nu de lașitate. Un semn de umilință față de Cuvântul Domnului. față de acel cuvânt care lucrează prin noi, servi umili și păcătoși, nedemni de chemarea sa. Fie că suntem preoți, fie că suntem seminariști, El este cel care lucrează, prin puterea Spiritului său cel Sfânt.

De aceea, la acest nou început de drum, nu doresc altceva decât să fim capabili să ne umilim în fața Planului Domnului, pentru ca El să ne poată copleși cu darurile sale. În umilință să învățăm în fiecare zi să fim ucenicii săi.

În încheiere, doresc să amintesc cele trei imperative primite de la Isus de către cei 70 de discipoli: rugați-vă, vindecați și vestiți.

Rugăciunea este semn al comuniunii și al dialogului continuu cu Domnul, ai cărui discipoli suntem;

Îngrijirea și vindecarea sufletelor celor la care suntem trimiși, se realizează prin harul sacramental, începând cu botezul care este reînnoirea fundamentală a ființei noastre și continuând apoi cu sacramentul împăcării, ungerea bolnavilor și celelalte.

Iar vestirea este mărturia pe care o dăm noi lumii despre Dumnezeu pe care l-am întâlnit și cunoscut. Vestim împărăția lui Dumnezeu.

Același Domn să ne binecuvânteze pe fiecare, pentru a ne putea duce misiunea la îndeplinire acum și întotdeauna!

Simpozionul: „Universitatea Babeș-Bolyai la 100 de ani – trecut prezent și viitor”

Departamentul Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității Babeș-Bolyai (UBB) este, în aceste zile gazda simpozionului internațional „Universitatea Babeș-Bolyai la 100 de ani – trecut prezent și viitor”.

Simpozionul este dedicat centenarului UBB și este organizat sub egida Școlii Ardelene. La eveniment participă cercetători din România, cât și din Ungaria, Slovacia și Italia. Simpozionul a debutat joi seara, în prezența episcopului greco-catolic de Oradea, PSS Virgil Bercea, dar și a unor profesori ai Departamentului Oradea și Blaj al Facultății de Teologie Greco-Catolică al UBB.

Două zile de comunicări științifice, dar și un bun prilej de a ne aminti drumul pe care l-a parcurs Universitatea Babeș-Bolyai, de la prima instituție de învățământ superior din Transilvania, până la ceea ce este astăzi.

„Cu ocazia, Zilei Naționale dedicate Școlii Ardelene, avem deja tradiția orădeană (a Departamentului de Teologie Greco-Catolică a facultății care face parte din UBB) a organizării acestui simpozion care se desfășoară sub egida Școlii Ardelene.

Anul acesta avem un dublu eveniment: pe lângă comemorarea Școlii Ardelene, avem o sută de ani de când Universitatea Babeș-Bolyai, intrând în componența Regatului României devine o universitate românească. Iată, comemorăm această renaștere a învățământului devenit nu numai transilvănean, ci și românesc.

Anul acesta, centenarul ne aduce teme legate de învățământ, de istoria universității și a învățământului românesc, dar și probleme contemporane care privesc atât viitorul învățământului, cât și învățământul teologic contemporan”, a spus moderatorul simpozionului, profesorul Alexandru Buzalic.

În opinia profesorului Ionuț Popescu, directorul Departamentului Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul UBB, simpozionul este și un prilej de a prezenta realizările și de a reflecta la statutul învățământului, în general, respectiv al învățământului teologic, în particular, într-o Europă în care diversitatea aduce tot mai multe provocări, în care un principiu integrator este tot mai greu de găsit.

„La an centenar, ne-am dorit deopotrivă să facem o reflecție asupra semnificației acestei universități în spațiul transilvănean, dar și o reflecție asupra rolului universității într-o lume mereu în schimbare, într-o lume în care diversitatea aduce noi provocări. De asemenea, a fost dorința noastră de a aduce în conștiința

publicului orădean și din zonă, universitatea Ardealului. Temele care s-au anunțat a fi prezentate (de cercetători din România, Ungaria, Italia și Slovacia) reflectă ambele preocupări, atât cea îndreptată către istoricul și semnificația trecutului, cât și cea îndreptată către viitor și preocuparea pentru soluțiile la problemele lumii noastre de astăzi”, a spus Ionuț Popescu.

În cadrul simpozionului, teologul Cristian Bădiliță a prezentat „Marile texte ale creștinismului”. Cea mai așteptată dintre lansări este cea a cărții «Geniul Greco-Catolic Românesc», de către unul din autorii ei, Cristian Bădiliță.

„Colecția a fost propusă acum cinci ani de zile în cadrul Editurii Vremea, unde au apărut deja peste 20 de volume. În primul rând, volumele din Noul Testament comentat, ediția bilingvă, tradusă și amplu comentată. În a doua parte, am vorbit despre noul născut, apărut la începutul săptămânii acesteia – a doua ediție a «Geniului Greco-Catolic Românesc», o ediție îmbogățită față de cea apărută în aprilie, cu prilejul vizitei Papei Francisc.

A fost îmbogățită cu un capitol despre cei șapte episcopi martiri beatificați de Papa Francisc. Este un capitol pe care l-am adăugat după și pe care nu-l puteam integra în prima ediție, până când evenimentul de la Blaj nu a avut loc. Pe de altă parte, prima ediție trebuia să apară cu prilejul vizitei Papei.

Am prezentat seria de mari texte ale creștinismului pe care am conceput-o împreună cu marele artist Marian Zidaru (el făcând grafica acestor volume). Mă refer la primele texte antice despre apostolul Andrei, Apocalipsa lui Pavel până la Țiganiada, pe care am rebotezat-o << Viziunile lui Parpangel >>, pentru că e vorba de o antologie ilustrată de același artist, Marian Zidaru”, a dezvăluit teologul Cristian Bădiliță.

Corul Madrigal – un concert divin la Catedrală

Concertul a fost organizat în contextul anului beatificării celor șapte episcopi martiri și a fost dedicat centenarului orădean.

Har, pasiune, talent, ținută excepțională, eleganță, profesionalism. Prin aceste cuvinte se poate caracteriza concertul de sâmbătă seara al Corului Național de Cameră „Madrigal – Marin Constantin”, din Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea.

Membrii corului „Madrigal-Marin Constantin” au reușit să transmită emoții tuturor celor din biserică. Impresionantă a fost comunicarea dintre dirijorul Anna Ungureanu și coriști, iar aceasta s-a simțit prin profunzimea a ceea ce au reușit să transmită către public.

„Înălțător! Copleșitor! Divin! Desăvârșit!”, sunt cuvinte rostite de credincioșii prezenți în catedrală.

„În seara aceasta am fost mai aproape de divinitate. Impresionant cum dirijorul a ținut în mână corul, dar și pe noi cei prezenți. Este extraordinar!”, a mai adăugat cineva din public.

„Ne-ați transmis iubire”

„Ne-ați cântat și ne-ați încântat. Ne-ați transmis caritatea și iubirea. Ați frizat perfecțiunea. Sunteți un reper de valoare pentru fiecare om din această țară”, le-a spus, la final și PSS Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, componenților Corului Madrigal, în prezența viceprimarului Florin Birta.

„Am dorit ca prin acest concert, să omagiem acești șapte episcopi martiri români, morți în închisorile comuniste. Au fost mai mulți, căror probabil nu le vom cunoaște niciodată numele. Ei, prin credința și tăria lor de a apăra adevărul, dreptatea, rămân repere morale pentru fiecare dintre noi. Se regăsesc, în acești martiri, toți cei care au suferit în acea perioadă”, a mai adăugat episcopul.

Prezența Corului Madrigal la Oradea a fost prilejuită de ediția a X-a a Festivalului „Francisc Hubic”. Festivalul a fost dedicat evidențierii rolului compozitorului și dirijorului Francisc Hubic în creația corală românească, dar și beatificării episcopilor martiri, precum și Centenarului orădean.

Iar acest lucru a fost răsplătit, la final, cu minute în șir de aplauze, de către cei prezenți la concert.

Seara a fost una de succes atât pentru Corul Național de Cameră „Madrigal – Marin Constantin”, cât și pentru Corul Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” Oradea (dirijor Nicoleta Țâmpu), Corul „Semplice” al Liceului Teoretic „Lucian Blaga” (dirijor Ioana Șandor), Corul Colegiului Național „Samuil Vulcan” Beiuș (dirijor Gabriela Vescan) și pentru Corul Școlii Gimnaziale „Szacsvey Imre” (dirijor Kiss Tünde).

Crina DOBOCAN

www.bihon.ro

Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc pentru a III-a Zi Mondială a Săracilor, 17 noiembrie 2019

1. „Nădejdea celor săraci nu va pieri pentru totdeauna” (Ps 9,19). Cuvintele din psalm manifestă o actualitate incredibilă. Exprimă un adevăr profund pe care credința reușește să-l imprime mai ales în inima celor mai săraci: a reda speranța pierdută în fața nedreptăților, suferințelor și precarității vieții.

Psalmistul descrie condiția săracului și aroganța celui care-l asuprește (cf. 10,1-10). Invocă judecata lui Dumnezeu pentru ca să fie redată dreptatea și să fie depășită nelegiuirea (cf. 10,14-15). Pare că în cuvintele sale revine întrebarea care se urmărește în decursul secolelor până în zilele noastre: cum poate Dumnezeu să tolereze această inegalitate? Cum poate permite ca săracul să fie umilit, fără a interveni în ajutorul său? De ce permite ca acela care asuprește să aibă viață fericită în timp ce comportamentul său ar trebui să fie condamnat chiar în fața suferinței săracului?

În momentul compunerii acestui Psalm era prezentă o mare dezvoltare economică, dezvoltare care, așa cum se întâmplă adesea, a ajuns să producă și dezechilibre sociale puternice. Repartiția inegală a generat un grup numeros de nevoiași, a căror condiție apărea și mai dramatică dacă este confruntată cu bogăția la care au ajuns câțiva privilegiați. Autorul sacru, observând această situație, pictează un tablou pe atât de realist pe cât de adevărat.

Era timpul în care oamenii aroganți și fără niciun simț al lui Dumnezeu îi vânau pe săraci pentru a lua în stăpânire chiar și puținul pe care-l aveau și a-i reduce în sclavie. Nu este foarte diferit astăzi. Criza economică n-a împiedicat numeroase grupuri de persoane să aibă o îmbogățire care adesea apare pe atât de anormală cu cât mai mult pe străzile din orașele noastre atingem cu mâna numărul uriaș de săraci cărora le lipsește necesarul și care uneori sunt chinuți și exploatați. Vin în mine cuvintele din Apocalips: „Pentru că spui: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu am nevoie de nimic», dar nu știi că tu ești mizerabil, vrednic de milă, sărac, orb și gol” (Ap 3,17). Trec secolele dar condiția de bogați și săraci rămâne neschimbată, ca și cum experiența istoriei n-ar învăța nimic. Așadar, cuvintele din Psalm nu se referă la trecut, ci la prezentul nostru pus în fața judecății lui Dumnezeu.

2. Și astăzi trebuie să prezentă multe forme de noi sclavii la care sunt supuși milioane de bărbați, femei, tineri și copii.

Întâlnim în fiecare zi familii constrânse să părăsească țara lor pentru a căuta forme de subzistență în altă parte; orfani care și-au pierdut părinții sau care au fost despărțiți violent de ei pentru o exploatare brutală; tineri în căutarea unei realizări profesionale cărora le este împiedicat accesul la muncă prin politici economice mioape; victime ale atâtor forme de violență, de

la prostituție la droguri, și umilite în interiorul lor. În afară de asta, cum să uităm milioanele de imigrați victime ale atâtor interese ascunse, adesea instrumentalizați pentru uz politic, cărora le este negată solidaritatea și egalitatea? Și atâtea persoane fără adăpost și marginalizate care umblă pe străzile orașelor noastre?

De câte ori vedem săracii la gropile de gunoi adunând rodul rebutului și al superfluului, pentru a găsi ceva cu care să se hrănească sau să se îmbrace! Deveniți ei înșiși parte dintr-o groapă de gunoi umană sunt tratați ca rebuturi, fără vreun sentiment de vinovăție să-i cuprindă pe cei care sunt complici ai acestui scandal. Judecați adesea ca paraziți ai societății, săracilor nu le este iertată nici măcar sărăcia lor. Judecata este mereu sus. Nu pot să-și permită să fie timizi sau descurajați, sunt percepuți ca amenințatori sau incapabili, numai pentru că sunt săraci.

Dramă în dramă, nu le este permis să vadă capătul tunelului mizeriei lor. Chiar s-a ajuns să se teoretizeze și să se realizeze o arhitectură ostilă în așa fel încât să se debaraseze de prezența lor chiar și pe străzi, ultime locuri de primire. Merg dintr-o parte a alta a orașului, sperând să obțină un loc de muncă, o casă, un afect... Fiecare eventuală posibilitate oferită devine o rază de lumină; și totuși, și acolo unde ar trebui să se înregistreze cel puțin dreptatea, adesea se năpustesc asupra lor cu violența samavolniciei. Sunt constrânși la ore infinite sub soarele arzător pentru a aduna roadele din acea perioadă, dar sunt recompensați cu o plată derizorie; nu au siguranță cu privire la locul de muncă și nici condiții umane care să permită să se simtă egali cu ceilalți. Nu există pentru ei șomaj, indemnizație, nici posibilitatea de a se îmbolnăvi.

Psalmistul descrie cu realism crud atitudinea bogaților care-i jecmănesc pe săraci: „Stă la pândă ca să-l prindă pe cel sărman... îl trage în lațul său” (cf. Ps 10,9). Este ca și cum pentru ei ar fi vorba de o partidă de vânătoare, unde săracii sunt urmăriți, prinți și făcuți sclavi. Într-o condiție ca aceasta inima atâtor se închide, iar dorința de a deveni invizibili se impune. Așadar, recunoaștem o mulțime de săraci tratați adesea cu retorică și suportați cu deranj. Devin ca transparenți și glasul lor nu mai are forță și nici consistență în societate. Bărbați și femei tot mai străini printre casele noastre și marginalizați printre cartierele noastre.

3. Contextul pe care îl descrie Psalmul se colorează cu tristețe, datorită nedreptății, suferinței și amărăciunii care îi lovesc pe cei săraci. Cu toate acestea, oferă o frumoasă definiție a săracului. El este cel care „se încrede în Domnul” (cf. v. 11), pentru că are certitudinea că nu este părăsit niciodată. Săracul, în Scriptu-

(urmare din pag. 16)

ră, este omul încrederii! Autorul sacru oferă și motivul acestei încrederi: el „il cunoaște pe Domnul său” (cf. ibid.), și în limbajul biblic acest „a cunoaște” indică un raport personal de afect și de iubire.

Suntem în fața unei descrieri cu adevărat impresionantă pe care nu ne-am aștepta-o niciodată. Totuși, asta nu face decât să exprime măreția lui Dumnezeu când se află în fața unui sărac. Forța sa creatoare depășește fiecare și devine concretă în „amintirea” pe care el o are despre acea persoană concretă (cf. v. 13). Tocmai această confidență în Domnul, această certitudine că nu suntem abandonați, cheamă la speranță. Săracul știe că Dumnezeu nu-l poate abandona; de aceea trăiește mereu în prezența aceluși Dumnezeu care își amintește de el. Ajutorul său se extinde dincolo de condiția actuală de suferință pentru a schița un drum de eliberare care transformă inima, pentru că îl susține în adâncul său.

4. Este un refren permanent al Sfințelor Scripturi descrierea acțiunii lui Dumnezeu în favoarea săracilor. El este cel care „ascultă”, „intervine”, „ocrotește”, „apără”, „răscumpără”, „mântuiește”... Așadar, un sărac nu-l va putea găsi niciodată pe Dumnezeu indiferent sau tăcut în fața rugăciunii sale. Dumnezeu este cel care face dreptate și nu uită (cf. Ps 40,18; 70,6); mai mult, este pentru el un refugiu și nu întârzie să vină în ajutorul său (cf. Ps 10,14).

Se pot construi atâtea ziduri și să se blocheze intrările pentru a ne înșela că suntem siguri cu propriile bogății în dauna celor care sunt lăsați afară. Nu va fi așa pentru totdeauna. „Ziua Domnului”, așa cum este descrisă de profeți (cf. Am 5,18; Is 2-5; Il 1-3), va distruge barierele create între țări și va înlocui aroganța câtorva cu solidaritatea multora. Condiția de marginalizare în care sunt chinuite milioane de persoane nu va mai putea dura îndelung. Strigătul lor crește și cuprinde întregul pământ. Așa cum scria părintele Primo Mazzolari: „Săracul este un protest continuu împotriva nedreptăților noastre; săracul este o pulberărie. Dacă îi dai foc, lumea explodează”.

5. Niciodată nu este posibil de eludat referința presantă pe care Sfânta Scriptură o încredințează săracilor. Oriunde se îndreaptă privirea, Cuvântul lui Dumnezeu arată că săracii sunt cei care au necesarul pentru a trăi pentru că depind de alții. Sunt cel asuprit, cel umil, cel care este prosternat la pământ. Și totuși, în fața acestei nenumărate cete de nevoiași, lui Isus nu-i este teamă să se identifice cu fiecare dintre ei: „Tot ce ați făcut unuia dintre frații mei cei mai mici, mie mi-ați făcut” (Mt25,40). A scăpa de această identificare echivalează cu a mistifica Evanghelia și a dilua revelație. Dumnezeu pe care Isus a voit să-l reveleze este acesta: un Tată generos, milostiv, inepuizabil în bunătatea și harul său, care dăruiește speranță mai ales celor care sunt dezamăgiți și lipsiți de viitor.

Cum să nu evidențiem că fericirile, cu care Isus a

inaugurat predicarea Împărăției lui Dumnezeu, se deschid cu această expresie: „Feriți-vă voi, cei săraci” (Lc 6,20)? Sensul acestei vestiri paradoxale este că tocmai săracilor le aparține Împărăția lui Dumnezeu, pentru că sunt în condiția de a o primi. Câți săraci întâlnim în fiecare zi! Pare uneori că trecerea timpului și cuceririle de civilizație mai degrabă măresc numărul lor decât să-l diminueze. Trec secolele și acea fericire evanghelică apare tot mai paradoxală; săracii sunt tot mai sărac și astăzi sunt și mai săraci. Și totuși Isus, care a inaugurat Împărăția sa punându-i în centru pe săraci, vrea să ne spună tocmai asta: El a inaugurat, dar ne-a încredințat nouă, discipolii săi, misiunea de a duce asta înainte, cu responsabilitatea de a da săracilor speranță. Este necesar, mai ales într-o perioadă ca a noastră, să reînsuflăm speranța și să redăm încrederea. Este un program pe care comunitatea creștină nu-l poate subevalua. Face parte din credibilitatea vestirii noastre și a mărturiei creștinilor.

6. În apropierea de cei săraci, Biserica descoperă că este un popor care, răspândit printre atâtea națiuni, are vocația de a nu-l face pe nimeni să se simtă străin sau exclus, pentru că îi implică pe toți într-un drum comun de mântuire. Condiția săracilor obligă să nu ne distanțăm deloc de Trupul Domnului care suferă în ei. Mai degrabă suntem chemați să atingem trupul său pentru a ne compromite personal într-o slujire care este evanghelizare autentică. Promovarea și socială a săracilor nu este o angajare externă vestirii Evangheliiei, dimpotrivă, manifestă realismul credinței creștine și validitatea sa istorică. Iubirea care dă viață credinței în Isus nu le permite discipolilor săi să se închidă într-un individualism asfixiant, ascuns în segmente de intimitate spirituală, fără nicio influență asupra vieții sociale (cf. Exortăția apostolică *Evanghelii gaudium*, 183).

Recent am deplâns moartea unui mare apostol al săracilor, Jean Vanier, care cu dedicarea sa a deschis noi căi pentru împărtășirea promoțională cu persoanele marginalizate. Jean Vanier a primit de la Dumnezeu darul de a-și dedica toată viața sa fraților cu grave dezabilități pe care adesea societatea tinde să-i excludă. A fost un „sfânt de la ușa de lângă” ușa noastră; cu entuziasmul său a știut să adune în jurul său atâtea tineri, bărbați și femei, care cu angajare zilnică au dat iubire și au redat zâmbetul atâtor persoane slabe și fragile oferindu-le o adevărată „arcă” de mântuire împotriva marginalizării și singurătății. Această mărturie a sa a schimbat viața atâtor persoane și a ajutat lumea să privească la persoanele mai fragile și slabe cu ochi diferiți. Strigătul săracilor a fost ascultat și a produs o speranță de neclintit, creând semne vizibile și tangibile ale unei iubiri concrete pe care până astăzi o putem atinge cu mâna.

7. „Opțiunea pentru cei din urmă, pentru cei pe care societatea îi rebutează și îi aruncă” (ibid. 195) este o alegere prioritară pe care discipolii lui Isus sunt chemați s-o urmărească pentru a nu trăda credibilitatea Biseri-

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

cii și a dăruii speranță reală atâtor lipsiți de apărare. Caritatea creștină are în ei verificarea sa, pentru că acela care compătimizește suferințele lor cu iubirea lui Cristos primește forță și conferă vigoare vestirii Evangheliei.

Angajarea creștinilor, cu ocazia acestei Zile Mondiale și mai ales în viața obișnuită de fiecare zi, nu constă numai în inițiative de asistență care, deși laudabile și necesare, trebuie să tindă la creșterea în fiecare a atenției depline care se datorează oricărei persoane care se află în necaz. „Această atenție de iubire este începutul adevăratei preocupări” (ibid., 199) pentru săracii care sunt în căutarea adevăratului lor bine. Nu este ușor să fim martori ai speranței creștine în contextul culturii consumiste și a rebutului, care tinde mereu să mărească o bunăstare superficială și efemeră. Este necesară o schimbare de mentalitate pentru a redescoperi esențialul și a da trup și incisivitate vestirii Împărăției lui Dumnezeu.

Speranța se comunică și prin mângâiere, care se realizează însoțindu-i pe cei săraci nu pentru vreun moment încărcat de entuziasm, ci cu o angajare care continuă în timp. Săracii dobândesc speranță adevărată nu atunci când ne simțim satisfăcuți pentru că le-am acordat un pic din timpul nostru, ci atunci când ei recunosc în jertfa noastră un act de iubire gratuită care nu caută răsplată.

8. Atâtor voluntari, spre care se îndreaptă adesea meritul că au intuit cei dintâi importanța acestei atenții față de cei săraci, le cer să crească în dăruirea lor. Iubiți frați și surori, vă îndemn să căutați în fiecare sărac pe care-l întâlniți ceea ce are nevoie el cu adevărat; să nu vă opriți la prima necesitate materială, ci să descoperiți bunătatea care se ascunde în inima lor, devenind atenți la cultura lor și la modurile lor de a se exprima, pentru a putea începe un adevărat dialog fratern. Să punem deoparte diviziunile care provin din viziuni ideologice sau politice, să ne îndreptăm privirea spre esențialul care nu are nevoie de atâtea cuvinte, ci de o privire de iubire și de o mână întinsă. Nu uitați niciodată că „discriminarea cea mai rea de care suferă săracii este lipsa de atenție spirituală” (ibid., 200).

Săracii au nevoie înainte de toate de Dumnezeu, de iubirea sa făcută vizibilă de persoane sfinte care trăiesc alături de ei, care în simplitatea vieții lor exprimă și face să se evidențieze forța iubirii creștine. Dumnezeu se folosește de atâtea căi și de instrumente infinite pentru a ajunge la inima persoanelor. Desigur, săracii se apropie de noi și pentru că le împărțim hrană, dar ceea ce au nevoie ei cu adevărat merge dincolo de mâncarea caldă sau sandvișurile pe care le oferim. Săracii au nevoie de mâinile noastre pentru a fi ridicați din nou, de inimile noastre pentru a simți din nou căldura afecțiunii, a prezenței noastre pentru a depăși singurătatea. Au nevoie de iubire, pur și simplu.

9. Uneori este suficient puțin pentru a reda speranță: e suficient să ne oprim, să zâmbim, să ascu-

tăm. Pentru o zi să lăsăm deoparte statisticile; săracii nu sunt numere la care să se apeleze pentru a se lăuda cu opere și proiecte. Săracii sunt persoane în întâmpinarea cărora trebuie să mergem: sunt tineri și bătrâni singuri care trebuie invitați acasă pentru a mânca împreună; bărbați, femei și copii care așteaptă un cuvânt prietenesc. Săracii ne mântuiesc pentru că ne permit să întâlnim fața lui Isus Cristos.

În ochii lumii apare irațional să se creadă că sărăcia și lipsurile pot să aibă o forță mântuitoare; și totuși, este ceea ce învață apostolul atunci când spune: „nu mulți sunt înțelepți în felul lumii, nu sunt mulți puternici, nu sunt mulți de neam ales, Însă Dumnezeu a ales cele bune ale lumii ca să-i facă de rușine pe cei înțelepți. Dumnezeu a ales cele slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele puternice. Dumnezeu a ales cele de jos ale lumii și disprețuite, ba chiar cele ce nu sunt, ca să le distrugă pe cele ce sunt, așa încât nimeni să nu se poată mândri înaintea lui Dumnezeu” (1Cor 1,26-29). Cu ochii umani nu se reușește să se vadă această forță mântuitoare; în schimb, cu ochii credinței ea se vede în acțiune și se experimentează personal. În inima poporului lui Dumnezeu aflat pe drum pulsează această forță mântuitoare care nu exclude pe nimeni și îi implică pe toți într-un pelerinaj real de convertire pentru a recunoaște săracii și a-i iubi.

10. Domnul nu-l abandonează pe cel care-l caută și pe cei care-l invocă: „nu uită strigătul celor sărmani” (Ps 9,13), pentru că urechile sale sunt atente la glasul lor. Speranța săracului provoacă diferitele condiții de moarte, pentru că el știe să fie deosebit de iubit de Dumnezeu și astfel învinge asupra suferinței și asupra excluderii. Condiția sa de sărăcie nu elimină demnitatea pe care a primit-o de la Creator; el trăiește cu certitudinea că îi va fi redată pe deplin de Dumnezeu însuși, care nu este indiferent de soarta fiilor săi mai slabi, dimpotrivă, vede chinurile și durerile lor și îi ia în mâinile sale și le dă forță și curaj (cf. Ps 10,14). Speranța săracului devine puternică prin certitudinea că este primit de Domnul, că găsește în El dreptate adevărată, că este întărit în inima pentru a continua să iubească (cf. Ps 10,17).

Condiția care este pusă pentru discipolii Domnului Isus, pentru a fi evanghelizatori coerenti, este de a semăna semne tangibile de speranță. Cer tuturor comunităților creștine și celor care simt exigența de a duce speranță și întărire săracilor să se angajeze pentru ca această Zi Mondială să poată întări în mulți voința de a colabora efectiv pentru ca nimeni să nu se simtă privat de apropiere și de solidaritate. Să ne însoțească exprimările profetului care vestește un viitor diferit: „Dar pentru voi, cei care vă temeți de numele meu, va străluci soarele dreptății” (Mal 3,20).

Papa Francisc

Traducător: pr. Mihai Pătrașcu

Hramul Parohiei Beznea

A mai trecut un an și Dumnezeu ne-a ajutat pe noi, membrii parohiei greco-catolice din Beznea, împreună cu părintele paroh Beita Gabriel, să celebrăm din nou hramul comunității noastre – ”Sfânta Tereza a pruncului Isus”.

Liturghia hramului a început la ora 12, având bucuria de a avea în mijlocul nostru pe părintele Radu Filip, vicar foraneu și protopop de Carei, care ne-a predicat despre dificultatea iubirii dușmanilor, pe părintele Bubo Gavril protopop de Oradea, cel care a condus celebrarea, pe părintele Cioba Anton, rector al Seminarului greco-catolic din Oradea, pe părintele Hegyeș Cristian, fost paroh al comunității din Beznea, pe părinții Cioară Adrian și Cioară Gheorghe originari din Beznea, pe părintele Țanțaș Vasile Viorel, paroh de Vadu Crișului și pe părintele Chețe Cornel, paroh de Borod.

Au răspuns cu bucurie invitației noastre oficialitățile locale, domnul primar al comunei Bratca (de care aparține satul Beznea), domnul viceprimar, domnul secretar și purtătorul de cuvânt.

Răspunsurile Liturghiei au fost date de către corul seminariștilor greco-catolici din Oradea, care au acceptat să facă retragerea spirituală de început de an seminarial în localitatea noastră tocmai în vederea participării la sărbătoarea noastră.

După terminarea Sfintei Liturghii toți cei prezenți, preoți, oficialități, enoriași, invitați, am participat la o masă festivă organizată la căminul cultural din Beznea.

Mulțumim tuturor celor care ne-au onorat cu prezența, mulțumim celor care ne-au ajutat la organizarea sărbătorii și nu în ultimul rând, consiliului curatorial, care a fost la înălțime ca de fiecare dată.

Sfânta Tereza a pruncului Isus mijlocește pentru noi toți haruri și binecuvântări de la Domnul!

Gyongyver BOROS

LA MULȚI ANI PĂRINȚILOR ȘI BUNICILOR NOȘTRI!

În fiecare an, în data de 1 octombrie, Direcția de Asistență Socială Oradea sărbătorește Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice, în acest an, avându-i aproape pe seniorii din centrele multifuncționale din cartiere, reprezentanți ai organizațiilor neguvernamentale care oferă servicii sociale persoanelor vârstnice, precum și pe rezidenții Casei Frențiu, locul unde s-a desfășurat evenimentul.

Cei 70 de vârstnici prezenți la eveniment, într-o atmosferă de sărbătoare, au luat masa de prânz împreună, în această zi specială dedicată lor.

Directorul DAS Oradea, Arina Moș, a deschis evenimentul: „Împreună cu dumneavoastră, pe tot parcursul acestui an, am dat viață centrelor multifuncționale din cartiere, prin diferite activități, concursuri și evenimente menite să vină în sprijinul doleanțelor dumneavoastră și vă mulțumesc pentru înțelepciunea și loialitatea dumneavoastră. Vă mulțumesc, de asemenea, atât în numele meu, cât și a echipei DAS Oradea și în mod special vă transmit din partea dlui primar, Ilie Bolojan, întreaga apreciere, respectul și mulțumirea că sunteți aproape de proiectele comunității noastre și vă asigurăm că experiența dumneavoastră contează întotdeauna pentru noi. Mă bucur să am alături în această zi de sărbătoare prieteni dragi mie, dna Florica Cherecheș și dl colonel Grigore Morar care azi sunt cu noi să sărbătorim împreună această zi minunată.”

La rândul său, dl Olimpiu Todorean a precizat: „Vreau să vă mulțumesc că ați ales această „casă” și anul acesta pentru a sărbători acest moment atât de important - Ziua Persoanelor Vârstnice și vă doresc să aveți parte de o sărbătoare binecuvântată și câți ani veți mai avea, să fie cu pace și liniște.”

Prezent la eveniment, dl viceprimar Florin Birta a mulțumit celor prezenți pentru interesul pe care aceștia îl manifestă față de problemele comunității orădene și pentru rolul lor activ în administrația locală de-a lungul anilor și a subliniat: „Cine merită într-adevăr mulțumiri și felicitări sunt dna director Arina Moș și echipa de la Direcția de Asistență Socială Oradea, care în fiecare an, dau dovadă de profesionalism și dăruire în organizarea acestui eveniment. Vă doresc, dumneavoastră dragi bunici, să aveți o viață îndelungată și sănătoasă! La mulți ani, multă sănătate și numai bucurii!”

Spectacolul inedit de divertisment a fost susținut pe întreg parcursul desfășurării evenimentului de către Trupa „Radu Moș”, nume cunoscute în muzica populară, originare din Bihor, câștigătoare de trofee la festivaluri din județ și țară.

La finalul evenimentului invitații au fost răsfățați cu un delicios tort aniversar, făcut special pentru ei și au primit, în semn de apreciere, fursecuri, vin și cafea.

www.daso-oradea.ro

Colectă specială

Har și pace din partea lui Dumnezeu, iar de la noi binecuvântare pentru toți cei ce aduceți daruri și faceți bine întru sfințele noastre biserici și vă aduceți aminte de cei săraci.

+ Virgil Bercea
Episcop

Dragi credincioși,

Săptămâna trecută am întâlnit mai multe persoane: un tânăr pe care nu îl cunoșteam a cerut o întâlnire, la o cafea; o tânără pe care o cunoșteam de când era elevă și pe care am cunoscut-o, acum așteaptă un copil; o persoană în vârstă, în altă zi. Întâlniri, istorii, probleme, așteptări.

De fiecare dată când întâlnesc pe cineva îl ascult cu cea mai mare atenție, știind că nu am în mine energie pentru a-i ajuta suficient de mult, nici răspunsuri și caut să primesc și să reflectez, să spun ceva, un cuvânt cu care ar putea să se reumple de Dumnezeu. Simt și eu disproporția, de multe ori! Între așteptările lor și puțința mea de a-i ajuta.

Un lucru am învățat, însă, în această scurtă viață: compasiunea. Compasiunea care izvorăște din inima lui Cristos, compasiunea ce am dobândit-o frecventându-l pe Nazarineanul.

Dragi credincioși,

Și azi sunt multe persoane care cred că biserica este doar o afacere. Unii cred că este doar un muzeu care conservă antice rituri. Alții, că este doar un centru de putere, ce încearcă să se salveze de modernitate. Dar experiența bisericii pe care o trăiește evanghelistul Matei este diversă, este închisă în acel gest naiv și puternic, de a oferi propria-ți mâncare Domnului, pentru ca El să hrănească omenirea.

De aceea Domnul are nevoie de noi. Lui Dumnezeu îi place să ne implice în visul său de pace, de sens și de dreptate și de aceea ne spune: „Dați-le voi de mâncare!”

Dar noi nu suntem capabili, nu avem mijloacele necesare, nu avem suficientă credință, răspundem adeseori. Orice scuză este bună pentru a te eschiva de la cererea lui Isus.

Dar El insistă!

El are nevoie de tine și de mine, așa cum suntem, chiar dacă ceea ce suntem înseamnă puțin.

Suntem chemați să donăm acel puțin pe care îl avem, să împărtășim tot ceea ce suntem, pentru a ne asemana măcar puțin cu Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu ne crede capabili să schimbăm chipul istoriei, indiferent ce credem noi.

Când am terminat de recitat ceea ce am scris, am zâmbit. Iau în mână rozarul, rostesc o decadă pentru persoanele pe care le-am întâlnit zilele trecute și pentru

COLECTĂ SPECIALĂ

CARITAS
EPARHIAL
ORADEA

EPISCOPIA ROMANA
UNITĂ CU ROMA,
GRECO-CATOLICĂ
ORADEA

Dați-le voi de mâncare...

Matei 14, 16

10 noiembrie 2019

Duminica Samariteanului Milostiv

cele pe care le voi întâlni săptămâna viitoare, zicând: iată pâinile și peștii mei, restul, te rog, fă Tu, Doamne!

Dragi credincioși,

Colecta specială din anul acesta are ca scop strângerea de fonduri pentru susținerea ”aproapelui” nostru: **62 de copii și 35 de adulți** vor servi, poate, unica lor masă pe zi, **36 de vârstnici** vor fi ajutați cu alimentele de bază, **85 de persoane** vor putea să facă un duș, odată pe lună și **100 de familii** vor primi un pachet de alimente.

Prin urmare, tasul din data de **10 noiembrie 2019** va fi predat, de fiecare parohie, Asociației Caritas Eparhial Oradea, în vederea susținerii semenilor noștri.

În numele acestora, invocăm binecuvântarea Cerului asupra voastră și familiilor voastre.

Pr. Olimpiu TODOREAN
Președinte